

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **T. K.**
bytem 1. M. 1164, X R. p. R.
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2017, č. j. KUZL/81315/2016, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm (dále jen „městský úřad“) ze dne 4. 11. 2016, č. j. MěÚ-RpR/OD/39390/247/2016/21/LL.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

2. Tímto rozhodnutím městského úřadu byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).
3. Přestupku se žalobce měl z nedbalosti dopustit tím, že dne 25. 5. 2016 okolo 7.25 h na ulici Bayerova u přechodu pro chodce u Zámečku, v obci Rožnov pod Radhoštěm řídil motorové osobní vozidlo tov. zn. Volkswagen Passat Variant, RZ x, ve směru jízdy k ulici Boženy Němcové a během řízení motorového vozidla držel v ruce telefonní přístroj. Tím žalobce porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.
4. Dále byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, kterého se úmyslně dopustil tím, že dne 9. 6. 2016 v 10.21 h v místní části Kramolišov, poblíž domu č. p. 1035 v obci Rožnov pod Radhoštěm řídil osobní motorové vozidlo Volkswagen Passat Variant, RZ x, ve směru jízdy na centrum nedovolenou rychlostí, neboť mu byla Policií ČR naměřena kalibrovaným silničním radarovým rychloměrem RAMER10 C rychlost jízdy 64 km/h.
5. Při zvážení odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 61 km/h v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/h. Tím žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 11 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.
6. Za přestupky byla žalobci jako sankce uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a náhrada nákladů správního řízení v paušální výši 1 000 Kč.
7. V **žalobě** žalobce namítal, že ve výroku rozhodnutí městského úřadu nebylo uvedeno, že s odsouzením údajného přestupku je spojen též bodový postih, což je v rozporu s § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Přitom podle judikatury Nejvyššího správního soudu je bodový postih trestem.
8. Žalobce namítal, že z výroku rozhodnutí městského úřadu není zřejmá konkrétní forma zavinění, což je v rozporu s § 77 zákona o přestupcích. Žalobce byl na svých právech krácen, neboť z výroku rozhodnutí nelze jednoznačně seznat, že přestupek byl spáchán z nedbalosti nevědomé. Výrok tak připouští dvojí interpretaci, což jde k tíži žalobce. Pokud by došlo ke změně právních předpisů, žalobce by nedisponoval potřebnými podklady. Dále to může žalobce poškodit u pojišťoven, např. u Motoristické vzájemné pojišťovny. Dále to může žalobce diskriminovat v řízení o udělení zbrojního průkazu či jiných povolení či osvědčení, příp. v jiných řízeních o přestupku.
9. Dále žalobce namítal, že ani u jednoho přestupku nebylo prokázáno jeho spáchání a žalobce nadále trvá na skutečnosti, že se jich nedopustil. Městský úřad vyšel z reprodukováných výpovědí policistů, což je nepřipustné. Žalobci není zřejmé, z jaké skutečnosti městský úřad odvodil, že žalobce volal (tedy nejspíše mluvil) a není možné, aby tedy vykonával jinou činnost, než hovořil do telefonního přístroje.
10. Správní orgány se řádně nevypořádaly s námitkami, které žalobce uplatnil ve svém vyjádření.
11. Žalobce nesouhlasil s tím, že nebyl fyzicky ani psychicky připraven, aby řešil nenadálé situace, považoval to pouze za osobní názor oprávněné úřední osoby. Pokud by toto byla prokázaná skutečnost, bylo by zcela jisté zákonodárcem zakázáno nejen držení

hovorových a záznamových zařízení, ale i telefonování bez držení těchto zařízení pomocí bezdrátové technologie. Stejně tak by mohl být za nebezpečný považován i hovor se spolujezdcí. Vypočtení zvýšení míry rizika na čtyřnásobek, stejně jako prodloužení reakční doby, jsou jen ničím nepodložená tvrzení městského úřadu. Žalobce ani nesouhlasil s posouzením závažnosti obou předmětných přestupků.

12. Nesprávný postup městského úřadu spočíval i v tom, že přihlížel ke všem záznamům, které má žalobce v evidenční kartě řidiče. Ty byly zahlazený, neboť ke dni rozhodování městského úřadu (dne 3. 12. 2015) uběhl od jejich spáchání více než rok. Tuto skutečnost je třeba posuzovat analogicky podle trestního práva.
13. Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** k námitkám uvedl, že výrok rozhodnutí o záznamu bodů by nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy bez výrazného přínosu pro ochranu subjektivních práv adresáta rozhodnutí, kromě varovného účinku. Neuvedení bodového hodnocení nepředstavuje vadu rozhodnutí. Jednotlivý zápis bodů za projednávané přestupky do evidenční karty řidiče sám o sobě ještě nevyvolává žádný právní následek. Ten nastává až v souvislosti s dalšími protiprávními jednáními žalobce, naplněním dalších skutkových podstat dopravních přestupků, a to dosažením 12 bodů, čímž pozbývá daná osoba řidičské oprávnění. Vzhledem k tomu nebyl žalobce poškozen na svých právech, když výrok rozhodnutí neobsahoval informaci o počtu bodů zapisovaných do evidenční karty řidiče, protože po dosažení 12 bodů oznámí správní orgán řidiči, že dosáhl této hranice, čímž pozbývá řidičské oprávnění uplynutím pěti pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo oznámení doručeno. Proti uvedenému oznámení může řidič podat námitky. Správní orgán mu buď vyhoví a provede opravu záznamu bodů v jeho evidenční kartě, nebo mu nevyhoví a vydá rozhodnutí, proti němuž je přípustné odvolání. Z toho plyne, že platná právní úprava neukládá povinnost správnímu orgánu I. ani II. stupně uvádět ve výroku rozhodnutí bodový postih, který se zaznamená do karty řidiče po nabytí právní moci rozhodnutí. Navíc se jedná o automatický následek, který je pouze jednou z dílčích skutečností, a to je navíc možné přezkoumávat pouze v rámci jiného správního řízení (v řízení o pozbytí řidičského oprávnění na základě dosažení 12 bodů, proti čemuž se řidič může bránit stejnými procesními prostředky jako v tomto řízení a rovněž může využít soudní ochranu). Proto žalobci nebyla jakkoliv zmenšena jeho procesní práva, navíc za situace, kdy předmětná námitka se týká úplně jiného správního řízení.
14. K absenci konkrétní formy zavinění a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nesrozumitelnost výroku a hypotetických úvah právních následků, kdy by došlo *de lege ferenda* ke změně platné úpravy, žalovaný uvedl s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 303/2016, bod 10, se kterým se ztotožnil, že podle § 3 je pro posouzení viny podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní, což je třeba promítnout do výroku. Správní orgán posuzuje, zda obviněný z přestupku spáchal přestupek v nedbalosti vědomé či nevědomé, protože jde o jednu z okolností významných pro rozhodování o výši sankce. Podle Nejvyššího správního soudu však plně postačí, promítnou-li se takové posouzení do odůvodnění rozhodnutí o přestupku.
15. K námitce neprokázání viny a bodům 26 - 30 žaloby, žalovaný uvedl, že skutkový stav byl zjištěn v souladu se zákonem. Žalobce nebyl uznán vinným na základě reprodukováných výpovědí policistů, které byly pouze podkladem k zahájení přestupkového řízení, ale na základě provedených důkazů svědeckými výpověďmi policistů, na jejichž základě bylo žalobci prokázáno spáchání obou přestupků. Držení telefonního přístroje svědek prap. O. B. dosvědčil tím, že uvedl, že si je jistý, že viděl žalobce držet telefonní přístroj při řízení

vozidla. Žalobce jeho výpověď zpochybnil ničím nepodloženým tvrzením, že to vidět nemohl a dále tvrdil, že ve vozidle má zabudovaný handsfree systém. To však nevylučuje, ani neprokazuje, že nemohl držet telefonní přístroj. Druhý přestupek byl žalobci prokázán na základě shodných výpovědí policistů pprap. M. K. a pprap. M. K. a navíc na základě listinného důkazu - fotografie z provedeného měření. Námitky žalobce vztahující se k nesprávnému změření rychlosti vozidla byly vyvráceny svědeckými výpověďmi uvedených policistů, při nichž bylo prokázáno, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Žalovaný dále odkázal na odůvodnění rozhodnutí městského úřadu.

16. K námitce k úvaze o závažnosti přestupků žalovaný uvedl, že shodně s městským úřadem považuje držení hovorového zařízení při řízení vozidla za velmi nebezpečné, ať už měl žalobce automatickou převodovku či nikoliv, protože při řízení vozidla např. drží volant jen jednou rukou a při nenadálé situaci se s volantem mnohem hůře a ještě k tomu rychle manipuluje pouze jednou rukou. Není nutno prokazovat, že při telefonování se snižuje pozornost řidiče a ten nemusí být, jak nastínil městský úřad, jak psychicky (když např. rozebírá v telefonu nějaké závažné věci), tak ani fyzicky, protože ovládá volant jen jednou rukou, schopen adekvátně a včas zareagovat. Je bezesporu pravdivé, že i jiné situace, jako např. hovor se spolucestujícími, rovněž rozptylují řidiče a snižují jeho pozornost, kterou by měl věnovat řízení. Zákonodárce však stanovil a tzv. „vypíchl“ jen tu činnost, která se mu zdála nejvíce nebezpečná, a za kterou je možné na základě zákona také uznat řidiče vozidla, když poruší tuto povinnost, vinným ze spáchání přestupku.
17. K bodům 32 - 35 žaloby, posouzení osoby žalobce a zahlázení předchozích přestupků, žalovaný uvedl, že přestože ke starším záznamům z evidenční karty řidiče nelze přihlížet jako k přítěžující okolnosti z důvodu recidivy (*per analogiam* je správní orgán povinen aplikovat z trestního zákoníku institut zahlázení) a tudíž se nejedná o recidivu, na druhé straně tyto skutečnosti jsou přítěžující okolností pro žalobce z jiného důvodu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku sp. zn. 2 As 161/2016, lze dovodit, že se jedná o osobu se sklonem porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, a to opakovaným překročením dovolené rychlosti.
18. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 3. 2. 2017 – s přihlédnutím ke specifickým daného řízení, popsáním v další části rozsudku.
19. Ve vztahu k žalobním námitkám soud **ze správního spisu** zjistil spáchání přestupků tak, jak jsou uvedeny v úvodní části rozsudku, a to z oznámení přestupku ze dne 25. 5. 2016, ručně psaného, do kterého se žalobce odmítl vyjádřit a není zde jeho podpis. Z úředního záznamu Policie ČR ze dne 25. 5. 2016 vyplývá, že prap. O. B. při vykonávání hlídky uviděl vozidlo žalobce a žalobce jak drží v pravé ruce mobilní telefon. Proto se rozhodl toto vozidlo zastavit. Žalobce pokračoval po ulici Bayerova na ulici Zátíší a následně na ulici Boženy Němcové, kde ho pomocí výstražných světel modré barvy a nápisu STOP zastavil u domu č. p. 930. Policista uložil žalobci na místě blokovou pokutu 100 Kč. Žalobce se zeptal, zda jsou za přestupek body, načež mu policista odpověděl, že ano, a následně žalobce uvedl, že s přestupkem nesouhlasí a žádal o oznámení do správního řízení. Policista viděl řidiče, jak drží mobilní telefon v pravé ruce naprosto zřetelně.

20. Podle oznámení přestupku ze dne 9. 6. 2016 o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci žalobce odmítl toto oznámení podepsat a vyjádřit se. Podle záznamu o přestupku z rychloměru je na fotografii zaznamenáno čitelně vozidlo žalobce a je zde jediné. Podle ověřovacího listu č. 204/2015 ze dne 30. 11. 2015 byl rychloměr ověřen jako stanovené měřidlo a konec platnosti ověření byl dne 29. 11. 2016.
21. Podle úředního záznamu ze dne 15. 6. 2016, sepsaného pprap. M. K., byla žalobci po zastavení vozidla udělena bloková pokuta, na což žalobce odpověděl, že určitě takovou rychlostí nejel, že s přestupkem nesouhlasí a přeje si být „oznámen na městský úřad“. Pprap. M. K. žalobci sdělil, že je mu ochoten ukázat zadokumentovaný přestupek na radarovém zařízení, a to žalobce odmítl. Žalobce uvedl, že se vyjádřit do oznámení nechce a nic nepodepíše.
22. Dne 19. 7. 2016 se žalobce k věci vyjádřil a popřel přestupek ze dne 25. 5. 2016, protože užívá ve vozidle zabudovaný handsfree systém, při jízdě nedržel v ruce žádné zařízení, dne 9. 6. 2016 nejel rychlostí, která je mu kladena za vinu, muselo dojít k chybnému měření. Měření zcela jistě nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Při pohledu na snímek z měření nelze přehlédnout zvláštní polohu vozidla na něm. Podle návodu zařízení generačně staršího, ale pracujícího na totožném principu, je třeba rozlišovat, zda měříme z levé nebo pravé strany vozovky a zda měříme vozidlo na příjezdu nebo na odjezdu; čím větší rychlost, tím dále od středu snímku je měřené vozidlo zobrazeno. Předmětné měření proběhlo z pravé strany vozovky na odjezdu. Je však zřejmé, že vozidlo, resp. jeho zadní obrys se na snímku nenachází vlevo dole, nýbrž vpravo nahoře. Z toho plyne, že vozidlo k měření pravděpodobně nebylo ustaveno v souladu s návodem k obsluze. Podle žalobce policisté špatně zvolili místo měření. Na předmětném místě není technicky možné vozidlo správně ustavit, v souladu s návodem k obsluze, neboť se před vozidlem nachází křoví. Proto žalobce navrhl ohledání místa a provedení důkazu návodem k obsluze.
23. Svědek prap. O. B. při ústním jednání dne 31. 8. 2016 vypověděl, že viděl řidiče předmětného vozidla držet v pravé ruce mobilní telefon, a proto ho zastavil. Vozidlo pokračovalo po ulici Bayerova na ulici Zátíší a na ulici Boženy Němcové, kde vozidlo zastavil pomocí výstražných světel modré barvy a nápisu STOP, a to u domu č. p. 930 dle přiložené mapky. Po návrhu na uložení blokové pokuty ve výši 100 Kč a dotazu žalobce, zda jsou za přestupek body a sdělení, že ano, žalobce uvedl, že s přestupkem nesouhlasí a žádal o oznámení do správního řízení. K dotazům městského úřadu svědek uvedl, že vozidlo měl zaparkováno na parkovišti na ulici Bayerova u Zámečku, čili bývalé budovy Policie ČR a viděl vozidlo přibližně na vzdálenost asi pěti metrů, měl výborný výhled a žádná překážka mu ve výhledu nebránila. Záznamové zařízení žalobce držel celkem dlouho, a to i v době, kdy s vozidlem za žalobcem vyjel. Kdy ho položil, si svědek nepamatoval. Na řidiče se díval přes čelní sklo, neboť s vozidlem byl svědek otočen k cestě. Následně ho viděl přes pravé boční sklo a vše bylo zřetelné. K dotazu, podle čeho poznal, že žalobce drží v ruce telefon, svědek uvedl, že ho viděl zřetelně, telefon pozná, i dle chování – volání. Brýle nenosí. K dotazu uvedl, že žalobce držel hovorové zařízení v pravé ruce u ucha, ve vozidle byl jen řidič, snížená viditelnost nebyla, žalobce s přestupkem souhlasil, ale po zjištění, že za ně jsou body, požádal o postoupení do správního řízení.
24. Podle protokolu o projednání přestupků byly dne 31. 8. 2016 provedeny důkazy shora citovanými listinami.

25. Svědkyně pprap. Miroslava K. při ústním jednání dne 1. 9. 2016 popsala, že dne 9. 6. 2016 vykonávali s pprap. K. běžný výkon služby se zaměřením, zda řidiči dodržují předepsanou rychlost v obci. Vozidlo měli postaveno podélně směrem do centra. Kolem nich projelo vozidlo, kterému byla naměřena rychlost vyšší, tudíž se za vozidlem ihned vydali a vozidlo zastavili pomocí nápisu STOP těsně před křižovatkou. Svědkyně žalobce vyzvala k předložení dokladů. Se sděleným přestupkem a výší pokuty žalobce nesouhlasil, údajně nejel rychle. K dotazům městského úřadu svědkyně uvedla, že vozidlo neztratili z dohledu, celou dobu jeli za ním, vozidlo řídil žalobce, který byl ve vozidle sám. Rychlost byla změřena rychloměrem nainstalovaným ve vozidle Policie ČR, rychloměr byl způsobilý k měření rychlosti silničních vozidel. S přístrojem před uvedením do provozu bylo provedeno kontrolní měření, svědkyně je k obsluze tohoto typu rychloměru proškolená, nic nebránilo v měření, byl tam chodník, tam nemohla být překážka. Žalobce si nebyl vědom své rychlosti, tvrdil, že určitě tak nejel. K dotazu na popis místa, kde stáli mimo cestu, svědkyně uvedla, že je tam chodník a pak jsou tam dva vjezdy do garáží a oni stáli na tom jednom vjezdu. K dotazu na nastavení radaru svědkyně uvedla, že ho nastavovala ona, že vše se nastavuje automaticky, pod jejím jménem, nejvýše se s kolegou domlouvali na vzdálenostech, tedy, jak je daleko vozidlo od cesty. V době měření byl radar v automatickém režimu.
26. Při jednání dne 1. 9. 2016 vypověděl svědek pprap. M. K., že při měření rychlosti v uvedeném místě zjistili osobní vozidlo, které překročilo danou rychlost, a proto za ním vyjeli a zastavili ho před křižovatkou na Vigantice pomocí nápisu STOP na služebním vozidle. Žalobce jel ve vozidle sám, dechová zkouška byla negativní. Vozidlo se z dohledu neztratilo, jeli za ním celou dobu. Rychloměr byl zabudován ve služebním vozidle, měření probíhalo standardně, stáli po pravé straně vozovky, a to podélně. Vozidlo měli zaparkováno souhlasně s měřením, svědek byl řidič služebního vozidla, rychloměr byl způsobilý k měření rychlosti, kontrolní měření bylo provedeno, svědek byl k obsluze tohoto typu rychloměru proškolen, místo bylo přehledné, překážka v měření nebránila, žalobce s přestupkem nesouhlasil a neprojevil zájem o ukázkou záznamu z radarového zařízení. K dotazům zmocněnce žalobce svědek uvedl, že radar nastavovala kolegyně, on jí nepomáhal. K dotazu, jestli je běžný postup, že on zaparkuje vozidlo a kolegyně nastaví radar, svědek uvedl, že většinou ano, svůj názor na měření může projevit každý z hlídky, vozidlo se vždy zaparkuje v souladu s návodem k měření. Na dotaz zmocněnce, jaké jsou požadavky k ustavení vozidla, svědek odpověděl, že těch požadavků je spousta, a proto se vždy vychází z daného návodu k danému zařízení, kvůli kterému probíhá školení na tento typ zařízení. Na přístroji nastaví základní parametry, další věci si přístroj automaticky nastaví sám. Pokud je něco špatně, přístroj projíždějící vozidlo nezměří. K dotazu zmocněnce, zda otevřel na daném stanovišti před měřením kapotu vozidla, svědek uvedl, že ano. K dotazu zmocněnce žalobce, zda může popsat výtyčku, svědek uvedl, že ne, že všechny součásti radarů jsou popsány v jeho obsluze.
27. Podle sdělení Policie ČR ze dne 30. 8. 2016 policisté pprap. M. K. a pprap. M. K. byli řádně proškolení pprap. A. K. na obsluhu radarového zařízení RAMER10 C, přílohou byl seznam proškolených policistů. Doklad o tom, že jmenovaný byl řádně proškolen a tím je oprávněn proškolovat další policisty, má žalovaný k dispozici. Kopii návodu k použití radaru není možné poskytnout, jedná se o interní dokument, pokud bude třeba, je nutno požádat firmu RAMET o přezkum, zda bylo vše v souladu s návodem k ustanovení radarového rychloměru.

28. **Rozhodnutím ze dne 4. 11. 2016**, vypraveným dne 7. 11. 2016, městský úřad rozhodl o vině za předmětné přestupky a citované sankci. K námitce žalobce, že se přestupku nedopustil, neboť používá zabudovaný handsfree systém, městský úřad uvedl, že svědeckou výpověď prap. O. B. bylo prokázáno spáchání přestupku a citoval z této výpovědi podstatné skutečnosti, jak jsou uvedeny shora. Z toho městský úřad usoudil, že je více než pravděpodobné, že si policista všiml protiprávního jednání žalobce a neměl důvod nevěřit svědecké výpovědi policisty, který toto protiprávní jednání zaznamenal pouhým okem, ovšem okem, které je k těmto účelům již proběhlou praxí vycvičeno. Navíc se městskému úřadu jevilo zcela nepravděpodobné, že by policista prováděl zákrok nebo úkon a celou událost pak oznámil správnímu orgánu k projednání, jestliže by jednoznačně nezaregistroval protiprávní jednání žalobce. Přestupek byl zjištěn zcela bezprostředně a svědectví policisty je zcela dostačujícím důkazem k prokázání přestupku, jestliže se jedná o skutečnost, kterou policista mohl svými smysly vnímat, neboť policista představuje nestrannou úřední osobu, která popisované skutečnosti zjistila při výkonu svého povolání. Svědectví má vysokou věrohodnost. Správní orgán nepovažoval za reálné, aby policista zastavoval řidiče kvůli podezření z přestupku, který vlastně ani neviděl. Proto vozidlo zastavil, ztotožnil řidiče a projednal s ním přestupek. Z uvedeného vyplynulo, že policista při kontrole nevyvinul žádnou přehnanou horlivost, naopak jednal se zachováním dostatečné profesionality a není žádný rozumný důvod pochybovat o jeho věrohodnosti.
29. Městský úřad vyhodnotil tvrzení žalobce jako účelové a ničím nepodložené, uvedené ve snaze vyhnout se postihu za přestupek. Obviněný z přestupku má právo uvádět na svoji obhajobu jakékoliv skutečnosti, není povinen vypovídat pravdivě, zpočátku s přestupkem souhlasil a až po zjištění, že jsou za něj body, požádal o postoupení do správního řízení. Z toho městský úřad vyvodil, že opře svoje rozhodnutí o vině o svědeckou výpověď policisty.
30. K námitkám žalobce z vyjádření k přestupku spáchaného překročením nejvyšší dovolené rychlosti dne 9. 6. 2016, městský úřad konstatoval, že svědeckými výpověďmi bylo doloženo, že silniční radarový rychloměr je zabudován ve služebním vozidle, měření probíhalo standardně, policisté stáli podélně po pravé straně vozovky. Vozidlo měli zaparkováno souhlasně s měřením a v souladu s návodem k měření. Rychloměr obsluhovala a nastavila svědkyně, která je k obsluze tohoto přístroje proškolená. Na přístroji nastavila základní parametry, další si přístroj automaticky nastavil sám. Rychloměr byl způsobilý k používání pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti. Přístroj byl před uvedením do provozu, tedy před prvním měřením, nastaven, bylo provedeno kontrolní měření. Radar byl v době měření v automatickém režimu. Pokud by bylo něco špatně, přístroj by projíždějící vozidlo nezměřil. Místo měření bylo přehledné, je zde chodník a vjezdy do garáží, žádná překážka nebránila přístroji v měření. Způsobilost rychloměru k měření byla doložena ověřovacím listem. Stěžejním důkazem o přestupku byl výstup z technického zařízení obsluhovaného policistou, jehož součástí je fotografie, kterou chtěli policisté již na místě řešení přestupku žalobci ukázat, ovšem on o tento důkaz neprojevil sebemenší zájem. Měřením za pomoci přístroje byla zjištěna skutečná rychlost jízdy vozidla, které žalobce řídil a poloha vozidla na snímku je dle městského úřadu odpovídající vozidlu měřeném na odjezdu. Tyto důkazy vyhodnotil městský úřad jako věrohodné a kvalitní a je možné na jejich základě řádně vykreslit skutkový děj. Proto městský úřad v souladu se zásadou omezené materiální pravdy nenařídil ohledání místa měření. Možnost výskytu porostu, který by bránil měření, byla vyvrácena svědeckými výpověďmi zasahujících policistů.

Samotný fakt, že přístroj byl v automatickém režimu, byl řádně nastaven vyškolenou policistkou a k měření vozidla by nedošlo, pokud by nebyly splněny podmínky návodu k použití radaru, vyhodnotil městský úřad jako dostatečné a ani doložená kopie návodu k obsluze, která je interním dokumentem Policie ČR, by nemohla do vyličeného skutkového děje vnést nové skutečnosti.

31. Svědecké výpovědi policistů vyhodnotil městský úřad jako věrohodné a neměl důvod pochybovat o pravdivosti a věrohodnosti jejich tvrzení. Jedná se o úřední osoby zmocněné zákonem k dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu a přestupek zjistili při výkonu svého povolání. Městskému úřadu není známo, že by mezi policisty a žalobcem existoval přátelský nebo nepřátelský vztah, a proto se mu jevilo zcela nepravděpodobné, že by policisté svými svědeckými výpověďmi chtěli žalobce nějakým způsobem poškodit. Nelze opomenout skutečnost, že se policisté nacházeli v době spáchání přestupků v jeho bezprostřední blízkosti, tudíž museli jednoznačně zaregistrovat protiprávní jednání žalobce. Dále se městskému úřadu jevilo zcela nepravděpodobné, že by policisté prováděli proti žalobci zákrok nebo úkon a celou událost pak oznámili správnímu orgánu k projednání, jestliže by jednoznačně nezaregistrovali protiprávní jednání žalobce. Výsledek správního řízení policistům na rozdíl od žalobce nepřináší ani újmu ani prospěch. Městský úřad neměl důvod výpovědím policistů nevěřit, neboť korespondují s tím, co policisté uvedli bezprostředně po spáchání přestupků do úředních záznamů, a to bez časového odstupu. Dále městský úřad neviděl důvod, proč by policisté chtěli s žalobcem výše uvedené přestupky projednávat, když by k tomu neměli důvod, protože každá silniční kontrola je pro policisty vždy možným zdrojem konfliktu, nehledě na množství následné administrativy, na reálnou možnost kázeňských a zjevně i trestněprávních sankcí. Vědomým poskytnutím nepravdivých údajů v oznámení přestupku, jakož i při svědeckých výpovědích, by se policisté vystavili mimo jiné ukončení služebního poměru i trestnímu stíhání pro křivou výpověď, křivé obvinění či zneužití pravomoci veřejného činitele. Policisté by se takového skutku mohli dopustit dokonce i tehdy, jestliže by oznamovali skutek, jehož průběh by svými smysly nezachytili s jistotou. Proto se městský úřad při rozhodování o vině k svědeckým výpovědím policistů přiklonil.
32. Policisté se při svědeckých výpovědích v podstatných věcech shodli a i pokud si nevzpomněli na jednotlivé detaily při projednávání přestupků, pak to bylo dle městského úřadu způsobeno vlivem dlouhého časového odstupu od spáchání přestupků. Není v moci policistů si pamatovat veškeré detaily přestupků či chování žalobce, a to i vzhledem k tomu, že policisté takové případy řeší každodenně. Policisté řeší ze své služební povinnosti nejenom přestupky v dopravě, ale plní další jiné úkoly vyplývající z jejich pracovního zařazení. Podle městského úřadu svědecké výpovědi, jakož i ostatní písemnosti, které jsou součástí správního spisu, jsou důkazy, jimiž lze podle § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) prokázat skutkový stav věci.
33. Co se týká chování žalobce vyplývající z oznámení přestupků, kdy se odmítl k přestupkům vyjádřit i podepsat oznámení, dále z jeho tvrzení, že se přestupků nedopustil a není si vědom žádného porušení zákona o silničním provozu a dále rovněž vzhledem k tomu, že žalobce má právo uvádět na svoji obhajobu jakékoliv skutečnosti a není povinen vypovídat pravdivě, městský úřad se opřel o svědecké výpovědi předvolaných policistů. Podle § 3 správního řádu byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Městský úřad podrobně citoval z provedených důkazů.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

34. Dále se městský úřad zabýval i tím, zda silniční radarový rychloměr byl v době měření technicky způsobilý a dospěl k závěru, že tomu tak bylo, a to na základě ověřovacího listu. Podklady v přestupkovém spise neobsahují žádné rozpory a s námitkami žalobce se městský úřad vypořádal.
35. Městský úřad uvedl, že při ukládání sankcí a jejich výměry žalobci přihlédl k závažnosti přestupků, zejména ke způsobu jejich spáchání a jejich následkům, k okolnostem, za nichž byly spáchány, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl žalobce pro téže skutky postižen disciplinárním řízením.
36. Pokud jde o přestupek spočívající v tom, že žalobce při jízdě vozidlem držel v ruce telefonní přístroj, ohledně závažnosti ji považoval městský úřad za vysokou, jelikož žalobce svým jednáním mohl ohrozit sebe i ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Držení přístroje, příp. komunikace za jízdy zmenšuje soustředění na jízdu, neboť dělat dvě věci současně nelze stoprocentně a pokud řidič telefonuje, omezuje své možnosti i tím, že k ovládání automobilu má jen jednu ruku. Hlavně však rozptýluje svou pozornost, takže není připraven psychicky ani fyzicky, aby řešil případné nenadálé situace. Držení telefonu za jízdy zvyšuje riziko nehody, obdobně jako např. alkohol. Riziko nehody stoupá na čtyřnásobek, přičemž nebezpečnější než samotné držení přístroje je ztráta pozornosti a koncentrace na jízdu. Reakce jsou pomalejší až o 1,5 vteřiny, což představuje prodloužení brzdné dráhy o desítky metrů. Nesoustředění řidiči podle zjištění psychologů přehlíží značky a mnohdy nedají přednost v jízdě. Ke způsobu spáchání přestupku městský úřad uvedl, že žalobce přestupek spáchal konáním, nikoliv opomenutím, a to na místě veřejně přístupném. Zákonem o provozu na pozemních komunikacích je řidičům uloženo chovat se v provozu za všech okolností tak, aby žádným způsobem neohrožovali život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní. K žádným následkům naštěstí nedošlo, což vzal městský úřad jako polehčující okolnost, ale mohlo by dojít např. ke zranění žalobce v souvislosti s nečekanou situací v silničním provozu nebo při srážce vozidel při dopravních nehodách, u kterých často dochází k vysokým hmotným škodám, příp. i ke zraněním osob. Pokud jde o okolnosti přestupku a míru jeho zavinění, byl městský úřad názoru, že žalobce se dopustil přestupku z nedbalosti, a to z nedbalosti vědomé, jelikož věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí.
37. Závažnost přestupku spáchaného překročením nejvyšší dovolené rychlosti městský úřad považoval za nemalou, jelikož uvedeným překročením rychlosti se prodlužuje brzdná dráha vozidla, která je potřeba pro odvrácení případného střetu s ostatními účastníky silničního provozu v obci. Ke způsobu spáchání přestupku městský úřad uvedl, že žalobce přestupek spáchal konáním, nikoliv opomenutím, a to na místě veřejně přístupném. K žádným následkům sice shodou okolností nedošlo, ale mohlo dojít např. tím, kdyby žalobce v důsledku nepřiměřené rychlosti jízdy s vozidlem nezvládl jeho řízení a havaroval, čímž by došlo nejen ke škodě na majetku, nýbrž i na zdraví či životě nejen žalobce, ale i ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích. Překročení rychlosti o 11 km/h nelze přehlížet či dokonce tolerovat, protože překročení rychlosti bývá v poslední době jednou z nejčastějších příčin dopravních nehod s těmi nejtragičtějšími následky. Žalobce svým jednáním ohrozil zájem chráněný zákonem, tedy bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Jednání žalobce je třeba hodnotit jako zvláště nebezpečné, neboť na uvedeném místě se nachází početná bytová zástavba, autobusové zastávky atd., a jde

tedy o místo s velkým výskytem ne vždy ukázněných chodců. Pokud jde o okolnosti přestupku a míru jeho zavinění, zde měl městským úřad za to, že žalobce přestupek spáchal s úmyslem nepřímým, jelikož věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn. Pohnutky městský úřad nehodnotil, jelikož mu nebyly známy. K osobě žalobce městský úřad uvedl, že má v kartě řidiče 7 záznamů o spáchaných dopravních přestupcích, k čemuž přihlédl negativně, neboť se zejména jedná o opakované překročení rychlosti (přestupky městský úřad vyjmenoval). Dále jako přitěžující okolnost městský úřad hodnotil to, že se žalobce k protiprávnímu jednání nedoznal a ani neprojevil žádnou, natožpak účinnou, lítost.

38. Žalovaný v **napadeném rozhodnutí** vyzdvihl opětovně svědecké výpovědi policistů a jejich podstatné části pro prokázání skutkového stavu. Žalovaný poukázal na to, že výpověď prap. O. B. nevykazuje žádné rozpory, a to ani při podpůrném porovnání s úředním záznamem jím vyhotoveným. Výpověď je logická a zcela přesvědčivá, protože si prap. O. B. byl zcela jistý, že žalobce viděl za jízdy ve vozidle držet mobilní telefon, žalobce nezná a nemá tudíž jakýkoliv důvod podat nepravdivé svědectví, a to tím spíše, že se jedná o policistu, který danou činnost vykonává v rámci svého zaměstnání a ani při provedeném zákroku nebylo prokázáno, že by jeho jednání bylo jakkoliv nepřiměřené, naopak bylo zcela profesionální.
39. Přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu byl žalobci prokázán především na základě listinného důkazu záznamu o přestupku zpracovaném Policií ČR, který obsahuje fotografii změřeného vozidla a dále na základě svědeckých výpovědí pprap. M. K. a pprap. M. K. Vozidlo žalobce v záznamu přestupku bylo zachyceno a skutkový stav tím byl jasně prokázán. Tento důkaz podpořily výpovědi svědkyně K. a svědka K. Výpovědi byly shodné, shodné skutečnosti žalovaný citoval tak, jak byly popsány výše. Žalovaný poukázal na dokazování ověřovacím listem. Námitku, že měření neproběhlo v souladu s návodem, vyvrátila ve výpovědi svědkyně pprap. K., která uvedla, že radar nastavila v souladu s návodem. Sdělením ze dne 30. 8. 2016, sepsaným Policií ČR, bylo prokázáno, že oba uvedení policisté byli řádně proškoleni k obsluze radarového rychloměru, z čehož plyne jejich odborná kvalifikace k výkonu této činnosti. Bez jakýchkoliv pochybností bylo prokázáno, že se žalobce uvedeného přestupku dopustil, a to i ze svědeckých výpovědí jmenovaných policistů, které byly provedeny nad rámec řízení. Výpovědi svědků byly konzistentní, vzájemně si neodporovaly, naopak se doplňovaly a celkově věrohodně dokreslovaly věrohodnost popsaného průběhu spáchání projednávaného přestupku. Sami policisté na věci nemají jakýkoliv osobní zájem a ani se při zjišťování přestupku nechovali jakkoliv nepřiměřeně, ale zcela naopak profesionálně, a proto jejich svědectví správní orgány obou stupňů zcela uvěřily a na jejich základě rozhodly ve věci samé. Žalovaný přezkoumal i výši sankce a dospěl k závěru, že byla uložena v souladu se zákonem. V daném případě se jednalo o spáchání dvou přestupků, citovaných výše. Závažnost přestupku považoval žalovaný v obou případech za vysokou, protože při držení telefonu při řízení vozidla řidič nevěnuje patřičnou pozornost řízení vozidla a jeho reakce na nenadálou událost může být pomalejší, čímž je ohrožena bezpečnost silničního provozu a při překročení dovolené rychlosti je prodloužena brzdná dráha. Především v obci nebude řidič vozidla schopen zareagovat na nenadálou událost včas a rovněž dojde k výraznému ohrožení bezpečnosti silničního provozu. Ve prospěch žalobce bylo přihlédnuto k tomu, že se spáchané přestupky obešly bez následků. Městský úřad negativně přihlédl i k výpisu z evidenční karty řidiče, kde měl žalobce sedm záznamů o spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

Přestože se jednalo o přestupky staršího data, vypovídalo to o osobě řidiče v tom smyslu, že se jedná o osobu se sklonem k porušování dopravních předpisů.

40. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
41. K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupky byly spáchány dne 25. 5. 2016 a 9. 6. 2016 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 8. 2. 2017.
42. Skutkové podstaty přestupků podle účinné právní úpravy existují i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval soud souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupků v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.
43. Námitku nepřezkoumatelnosti neshledal soud důvodnou. Správní orgány I. a II. stupně a potažmo rozhodnutí obou těchto orgánů coby jeden přezkoumávaný celek, se vypořádaly se všemi vznesenými námitkami. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: *„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“* O žádnou z těchto situací se však v souzené věci nejednalo.
44. Námitka, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné pro absenci bodového postihu ve výroku, je nedůvodná.
45. Ve výroku přezkoumávaných rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně skutečně není uveden bodový postih. Podle § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí mj. obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce.
46. V projednávaném případě bylo předmětem přezkumu rozhodnutí o přestupku, nikoli bodové hodnocení žalobce. Žádným právním předpisem není stanoveno, že by v rozhodnutí o přestupku měl být uveden údaj o bodovém hodnocení řidiče. Z tohoto hlediska napadené rozhodnutí v testu zákonnosti obstálo.
47. Nad rámec rozhodnutí soud konstatuje, že by bylo výrazem dobré správy, kdyby řidiči byli informováni o bodovém postihu jakoukoli (přezkoumatelnou) formou, avšak zákonodárce takovou povinnost neuložil ani policistům při zjištění přestupku či projednání věci v blokovém řízení, ani tuto povinnost zákonodárce neuložil správním orgánům v řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí o přestupku. Neexistuje ani taková informační povinnost následující ukončené řízení o přestupku. Je tak možné, že se řidiči o

odečtech bodů ve svém hodnocení do vyčerpání stanoveného počtu bodů prakticky vůbec nedozví. Ani z žalobcem citované judikatury nelze dovodit povinnost správních orgánů sdělit žalobci při projednávání a rozhodnutí o přestupku stav jeho bodového hodnocení.

48. Zákonná povinnost informovat řidiče o bodovém postihu tak zůstává pouze v rukách zákonodárce a nyní existuje pouze představa, jak by mohlo právo v lepší podobě vypadat (*de lege ferenda*).
49. Rozhodnutí městského úřadu ve výroku obsahovalo údaj o zavinění u obou z předmětných přestupků. Tím vyhověl požadavkům § 77 zákona o přestupcích, který požaduje ve výroku uvést „formu zavinění“. V tomto ustanovení, ani jinde v tomto nebo jiném zákoně, ani to nedovodila judikatura, není stanovena povinnost uvádět blíže formu zavinění. Podle § 3 zákona o přestupcích *k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění*. Není povinností správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost. Z hlediska testu zákonnosti proto citovaná část výroku rozhodnutí městského úřadu obstála. Podle soudu postačí, když je forma zavinění upřesněna v odůvodnění rozhodnutí. Tak se tomu stalo i v přezkoumávaném rozhodnutí městského úřadu, který u prvně jmenovaného přestupku uvedl, že šlo o nedbalost nevědomou a u druhého o úmysl nepřímý (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37, nebo ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017 - 40, www.nsssoud.cz).
50. Nedůvodná je námitka, že nebyl zjištěn dostatečně skutkový stav. Soud se ztotožnil se skutkovými zjištěními, skutkovými závěry a z nich plynoucími závěry správních orgánů.
51. V případě měření rychlosti byly splněny všechny podmínky zjištění konkrétní rychlosti vozidla žalobce v daném místě a okamžiku, rychloměr byl dle výpovědí svědků a doloženého ověřovacího listu ověřen, přezkoušen před započítím měřením a nastaven proškolenou policistkou. Je-li pro dané měřicí zařízení vydáno ověření ve smyslu § 7 odst. 1 vyhlášky č. 262/2000 Sb., a toto ověření je platné, lze presumovat správnost měření daného přístroje.
52. V případě přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti jízdy je klíčovým důkazem záznam z rychloměru, který je pořízený automaticky, bez zásahu lidského činitele. Jde tedy o objektivní a nezaměnitelný důkaz. Ze záznamu založeného ve správním spise je zjevné, že mezi rychloměrem a vozidlem žalobce nebyla žádná překážka, vozidlo je na fotografii celé zobrazeno na snímku; žádné jiné vozidlo na něm zobrazeno není; je vidět, že počasí bylo jasné a slunečné.
53. Pokud by došlo k nežádoucí reflexi nebo byla mezi měřeným vozidlem a rychloměrem překážka, měření by rychloměr vyhodnotil jako technicky nemožné a neprovedl by jej. Zdejšímu soudu je známo z věci vedené pod sp. zn. 76 A 27/2011, že podle odborného vyjádření poskytovatele služeb v oboru bezpečnosti silničního provozu, podle kterého *„celý systém měření rychlosti jízdy vozidla je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že došlo ke změření rychlosti, znamená to, že měření nebylo ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Měření trvá přibližně 0,333 s. V tomto časovém úseku proběhne několik měření a pokud některý z výsledků výrazně statisticky vybočuje, je celé měření označeno jako chybné a zobrazí se chybová zpráva. Na základě uvedených údajů lze konstatovat, že*

naměřená rychlost uvedená ve fotodokumentaci odpovídá skutečné rychlosti vozidla, přičemž obsluha musí vybírat místo měření bez překážek ve výhledu.“

54. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., vše dostupné na www.nssoud.cz, nález Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11). Žalobce svými námitkami nevnesl do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti.
55. V případě přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností z výpovědi policistů.
56. K věrohodnosti vyjádření policistů soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrval k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti*; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42, a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007-114). Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V souzené věci se soud ztotožňuje s hodnocením výpovědí a osob policistů tak, jak ji provedly správní orgány, neboť v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru.
57. Žalobci soud dává zapravdu, že pokud správní orgán či soud argumentují nějakou skutečností, musí se jednat buď o skutečnost obecně známou anebo o skutečnost, zjištěnou dokazováním či z jiné úřední věci, kterou je nutno konkrétně označit. Zdroj zjištěné skutečnosti je třeba v odůvodnění rozhodnutí uvést. Pokud tomu tak nebylo, jde o pochybení, které však v daném případě bylo při podrobné a obsáhlé argumentaci jen dílčí a rozhodně nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

58. Z prvostupňového rozhodnutí je patrné, že správní orgán při úvaze o výši pokuty uplatnil analogicky trestněprávní institut zahlázení odsouzení, neboť odhlédl od čtyř ze šesti stěžovateli evidovaných přestupků právě s ohledem na dobu, která od jejich spáchání do nynějšího přestupkového jednání stěžovatele uplynula. Prvostupňové rozhodnutí, a potažmo i rozhodnutí žalovaného, v tomto ohledu tedy obстоjí. V této otázce lze rovněž odkázat na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013–49, č. 2912/2013 Sb. NSS, podle kterého pak nelze hodnotit takto „zahlázené“ přestupky jako přitěžující okolnost v dalším přestupkovém řízení, lze k nim však přihlídnout při hodnocení osoby pachatele a z takových okolností vyvodit příslušné závěry (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 As 281/2017-33, nebo č. j. 6 As 297/2017-34).
59. Podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích se při určení druhu sankce a její výměry *přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení*. Podrobněji vymezuje kritéria, k nimž jsou správní orgány povinny přihlížet, § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Ani jeden z uvedených zákonů však neobsahuje úpravu obdobnou ustanovení § 125 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, které ukládá trestnímu soudu povinnost výslovně uvést, které okolnosti vzal za polehčující a které za přitěžující. V řízení přestupku tudíž správní orgány nejsou povinny přitěžující a polehčující okolnosti důsledně odlišit, nýbrž postačí, když se budou – přezkoumatelným způsobem – zabývat kritérii demonstrativně vymezenými v zákoně o přestupcích, respektive zákoně o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. března 2017, č. j. 7 As 332/2016-44 či již citovaný rozsudek č. j. 6 As 301/2016-36).
60. Výše uvedeným způsobem postupoval městský úřad i v nynější věci a námitka je proto nedůvodná.
61. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
62. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 29. června 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně